

Arrest

**nr. 322 927 van 6 maart 2025
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 28 februari 2025 en van de beslissing tot intrekking van een visum van 28 februari 2025, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 februari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, wordt op 28 februari 2025 staande gehouden in de luchthaven van Zaventem.

Op 28 februari 2025 wordt verzoeker gehoord door de federale grenspolitie.

De toegang wordt aan verzoeker geweigerd en op 28 februari 2025 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“TERUGDRIJVING

Op 28/02/2025 om 12.26 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUSSEL NATIONAAL, werd door ondergetekende, D.B.D. (...)

de heer / mevrouw :

naam R.(...) E.(...) voornaam W.(...) A.(...)

geboren op (...) 1998 te Santo Domingo geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Dominicaanse Republiek wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van Dominicaanse Republiek nummer RDxxxxx

afgegeven te Distrito Nac. op : 06.04.2023

houder van het visum nr. 018023565 van het type C afgegeven door Nederlandse vertegenwoordiging te Santo Domingo

geldig van 13.02.2025 tot 15.03.2025

voor een duur van 15 dagen, met het oog op : /

afkomstig uit Punta Cana met TB162, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Betrokkene verklaart voor culturele doeleinden naar Europa te komen. Betrokkene is niet in het bezit van reisdocumentatie, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie en kan geen enkele toelichting geven omtrent zijn geplande activiteiten hetwelk enig reismotief kan toelichten. Betrokkene is niet op de hoogte van een doorreisticket naar Spanje dat op zijn naam is geboekt. Betrokkene heeft zijn visum bij de Nederlandse vertegenwoordiging te Santo Domingo (Dominicaanse Republiek) verkregen voor culturele redenen met als eerste binnenkomst in Spanje. Afgaande op de voorgelegde documenten, verklaringen van betrokkene en de gegevens beschikbaar in het VIS heeft betrokkene bij zijn visumaanvraag andere documenten voorgelegd en verklaringen afgelegd dan zijn huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens. Hierdoor voldoet betrokkene niet langer aan de voorwaarden die gesteld werden bij de aflevering van het visum.

(...).”

Op 28 februari 2025 wordt ook een beslissing genomen tot intrekking van verzoekers visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot intrekking van het visum

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...].”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot

verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zake moet worden vastgesteld dat de beslissing houdende intrekking van het visum geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel is.

De vordering is derhalve onontvankelijk wat de beslissing houdende intrekking van het visum betreft.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RVV). De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidbeginsel.

Verzoeker zet uiteen dat hij nooit de bedoeling had om zich voor culturele redenen in België op te houden, dat het steeds zijn bedoeling geweest is om spoedig na zijn aankomst door te reizen naar Spanje en dat de enige reden dat verzoeker de EU was binnengekomen via België, de prijs betrof van zijn vliegtickets, zoals hij ook heeft vermeld aan de douanebeambten. Dit verklaart volgens verzoeker dan ook volledig waarom hij niet bijzonder veel informatie kon geven omtrent toeristische bezienswaardigheden in België. Het feit dat de verwerende partij geen enkele rekening houdt met de redenen waarom verzoeker geen informatie kon geven omtrent de toeristische bezienswaardigheden in België, maakt volgens hem een schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsverplichting uit.

Verzoeker acht het redelijkheidsbeginsel geschonden omdat aan verzoeker de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd omwille van een eenvoudige en intussen geremedieerde materiële vergissing. Dit is manifest onbillijk en staat niet in redelijke verhouding tot de feiten.

3.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, immers toegelicht dat een beslissing tot teruggrijving wordt genomen omdat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. De verwerende partij heeft verder een omstandige feitelijke uiteenzetting gegeven waarom zij tot deze conclusie komt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(..)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(..)”

De Raad wijst erop dat artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat een vreemdeling die in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). Het vervullen van de voorwaarden inzake de binnenkomstdocumenten ontslaat verzoeker niet om bij binnenkomst te voldoen aan het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet (eigen accentuering).

De verzoeker een visum verkregen heeft, neemt niet weg dat hij deze voorwaarden ook moet vervullen bij binnenkomst en dat hij alsnog kan worden teruggedreven in geval hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

3.3.3. De Raad stelt uit nazicht van het administratief dossier vast dat de feitelijke overwegingen opgenomen in de bestreden beslissing steun vinden in het grensverslag van 28 februari 2025 dat werd opgesteld naar aanleiding van het horen van verzoeker (adm. dossier, stuk 1). In dit verslag wordt onder meer het volgende vastgesteld:

“Op 28/02/2025 om 09.01 uur biedt zich R.(...) E.(...) W.(...) A.(...) aan bij de grenscontrole, niveau aankomst op de Nationale luchthaven te Zaventem. Hij is passagier van de aankomende vlucht TB162 komende van Punta Cana. Betrokkene kan ons geen duidelijk reismotief omtrent zijn aanwezigheid geven: Hij zou om culturele redenen zijn gereisd naar Europa doch kan ons geen duidelijk reisplan voorleggen. Hij weet niet wat hij gaat bezoeken of waar. Wanneer wij hem vragen waarom hij naar Spanje gaat kan hij ons geen antwoord geven. Wanneer wij hem er attent op maken dat hij tevens een vlucht van Amsterdam naar Madrid heeft geboekt blijkt hij daar totaal niet van op de hoogte te zijn. De vliegtickets richting Spanje met de maatschappij Iberia werden afgeleverd voor 2 personen daar waar betrokkene beweert alleen te reizen. Hij heeft ook geen familie of vrienden in Europa. Betrokkene reist met een kleine koffer, houdende enkel nieuwe kledij en zeer beperkt voor een verblijf van 10 dagen. Nazicht van de hotelreservatie levert geen informatie op: noch de identiteit noch het reserveringsnummer zijn gekend bij het hotel waarvan betrokkene aangeeft te zullen verblijven. (...)”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij nooit de bedoeling had om zich voor culturele redenen in België op te houden, dat het steeds zijn bedoeling geweest is om spoedig na zijn aankomst door te reizen naar Spanje en dat de enige reden dat verzoeker de EU was binnengekomen via België, de prijs betrof van zijn vliegtickets, dat dit verklaart waarom hij niet bijzonder veel informatie kon geven omtrent toeristische bezienswaardigheden in België.

Dit zijn loutere beweringen die geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Integendeel, deze beweringen zijn deels strijdig met de gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier, met name het grensverslag van 28 februari 2025 waaruit blijkt dat verzoeker geen idee had waarom hij naar Spanje zou gaan en niet op de hoogte was van het feit dat hij een vlucht naar Madrid had geboekt.

De Raad benadrukt dat het geheel van de feitelijke vaststellingen is die op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk doen besluiten dat in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet beslist wordt dat verzoeker teruggedreven wordt. De verwerende partij kan in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet nagaan of de vreemdeling het doel van zijn verblijf kan staven. Wanneer een vreemdeling dan verklaart voor culturele redenen naar Europa te komen zonder te weten dat er op zijn naam een vlucht naar Spanje is geboekt, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij controleert of de vreemdeling toeristische info bij zich heeft en duiding kan geven bij zijn verdere reisplannen. Dit was *in casu* niet het geval,

3.3.4. Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
T. ALLISON,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. ALLISON

A. DE SMET